

בני פורסטר

אני פגשתי את בני כשהתחתן עם אחותי הגדולה נעמי. אז, ב 1967, כפר הנשיא היה רחוק מאד מביתי בצרעה והתראינו לעיתים לא קרובות. אבל כשבאתי לבקר קבל אותי תמיד בחום, האח הקטן של אשתו. הכרתי את בני תמיד עסוק, משקיע בעבודה, מתייחס לרצונות של חברים ומנסה לפתור בעיות ולשרת את הציבור. ביקורת הייתה לו... כשחשב שיש בזבז כסף או אי-סדרים כלשהם אבל אהב לשרת... כך אני קלטתי את בני. העבודה והמשפחה היו במרכז חיי... וגם סנוקר, כמובן. אני זוכר את השנים הטובות בהן בני נשא בתפקידים שונים בקבוץ – סדרן עבודה, מרכז קניות, מנהל הסופר, או מרכזית. אינני זוכר איך המוסד הזה נקרא בכפר הנשיא. אני זוכר גם את המשבר שהוא עבר כשהמוסדות החליטו להוציא אותם לפנסיה. הפרידה מן העבודה והתחושה שאתה אינך נחוץ הן תחושות לא קלות. התפעלתי מהיכולת והסבלנות שבני הפגין בהרכבת פאזלים של אלף חלקים ויותר. הפאזל היה מונח על שולחן האוכל בביתם של בני ונעמי במשך ימים, אולי שבועות עד שכל חלק היה מונח במקומו ואפשר היה להכריז על גמר המשימה, תמונה שלמה. אם אינני טועה, חלק ממוסגרים תלויים על קירות בית פורסטר. בני, איש טוב שאהב את בת זוגו, אהב את ילדיו ואת נכדיו. איש שלא דרש הרבה והסתפק במועט – דייסה בבוקר, מרק בצהריים, ספורט בטלוויזיה... השנים האחרונות לא היו קלות לבני וגם לא למשפחתו. נעמי סעדה אותו באהבה ובסבלנות. סעדו אותו גם הילדים והנכדים... כל אחד בדרכו ולפי יכולתו. בשנים האחרונות התווספו לצוות המטפל, אמבלי ובשנה האחרונה, בניה שהפכו לחלק מהמשפחה ונרקמו קשרי משפחה אשר מוצאים את ביטויים גם היום, אחרי לכתו של בני. הקשר ביניהם לבין נעמי נמשך והשיחות הטלפוניות היומיומיות ביניהן נשמעות כשיחות בין בני משפחה, דבר שמעיד על יכולתו המיוחדת של בני, גם בתקופה האחרונה הקשה, להעמיק קשר, להביע חום ואהבה לסובבים להביע תודה על כל דבר שעושים עבורו. בני ידע להעריך את הטיפול שהוענק לו ע"י אשתו האוהבת, מוסדות הקיבוץ, המרפאה, המשפחה, והמטפלות המסורות. בני יקר, איש טוב היית, אוהב ואהוב. נזכור אותך תמיד. שלום

